

Ötven év után

Most, amikor ezeket a sorokat írom, még semmit sem lehet tudni a magyarországi tüntetések végkimeneteléről. Csak bizni tudunk, csak remélhetjük, hogy lesz elég ereje és kitartása a tüntetőknek ahhoz, hogy végig vigyék azt az eszmeiséget, amiért Budapesten a parlament elé, más városokban az utcákra, terekre vonultak.

Ők most mindannyiunkért, a Kárpát-medence magyarságáért tüntetnek, vívják békés, vértelen forradalmukat. Mert ennyi gázságra, hazugságra és mocsokra már csak forradalommal lehet válaszolni!

Egy olyan forradalom kell, amely kisöpri a hazából mindazt a szemetet, ami az elmúlt évtizedek alatt lerakódott, megüledett. Mindazt, ami ránk telepedik, ránk rakódik, mindannyiunkra, akik magyarnak érezzük magunkat. Mert nem lehet szabad a magyarság, ha a maradék országot olyanok bitorolják, akik már nyíltan, cinikusan beszélnek arról, hogy hazudnak reggel és este, és nem lehet szabad a magyarság addig, amíg a csonkolt nemzetrészek magyarsága elnyomatásban, kiszolgáltatottságban, léte veszélyeztetettségében él.

Ha a magyar miniszterelnök a magyarországi választópolgároknak hazudik, akkor becsap mindannyiunkat, a határokon kívül élő magyarokat is. Elhazudja a jövőnket, el a mindennapjainkat. A már annyiszor fölemlgett, élő sebként lüktető december 5-ét nem ugyanaz a miniszterelnök és cimborái hazudták-e országnak és nemzetnek, akiket most végre ország-világ előtt szembesítenek hazugságaikkal? Megtagadva saját nyelvtestvéreit, nemzetársait, mennyi hazugságot hordott össze rólunk, határokon túlra szakítottokról a miniszterelnök és az egész balliberális bünszervezet! Igen, bünszervezet, mert bűnök egész sorát követték el szervezeten az egész nemzet ellen. Bűn volt hazugsággal

félrevezetni a magyar választópolgárokat, hogy mi, határon túliak csak azért akarjuk az állampolgárságot, hogy az ő nyakukra menjünk élösködni. Azt akarjuk, hogy ők tartsanak el bennünket nehezen megkeresett forintjaikból. Mi akarjuk tönkretenni a magyar egészségügyet azzal, hogy mindannyian ott kezeljük magunkat, a nyugdíjasok tömeges áttelepülésével összeomlik a magyar nyugdíjrendszer, hogy gyerekeinket ott akarjuk iskoláztatni..., meg úgy egyáltalán, rajtuk akarunk élösködni. Hazudták, hogy az Európai Unió nem támogatja a kettős állampolgárságot, hazudták, hogy a környező országok érdekeit sérti (de még ha sértené is – Na, és? – hogy az egyik vörös klasszikust idézzük), hiszen Szerbia nyíltan színt vallott: a magyar kettős állampolgárságot magyar belügynek tekinti, Románia, Szlovákia és Horvátország azelőtt is, meg most is annak ad állampolgárságot, akinek akar, csak éppen a magyar posztkommunista-liberális kormány tagadja azt meg azoktól, akiknek a magyar állampolgárság főképp érzelmi, eszmei sikon fontos. Bűn volt, súlyos bűn arra uszítani a magyar választópolgárokat, hogy nem-mel szavazzanak 2004. december ötödikén, mert ez a „nem” hozzájárult a nemzet meghasonulásához, önbecsülésének további csökkenéséhez mindenütt, ahol magyarok élnek.

Ez a kufár lelkülettel megvert kormány, élén a miniszterelnökkel, az elhazudott állampolgárságot pénzre akarta váltani forintmilliókat ígérve a határon túli magyarságnak. Csakhogy a beígért támogatás meg sem érkezett, de ha érkezett is volna, az személyekre lebontva 50-60 (!) forintot tett volna ki! Egy egész kugli fagyalt a szülőföldön maradás támogatására...

Már réges-rég nem az a kérdés, hogy a miniszterelnök hazudott-e, vagy sem. Teljesen fölösleges a szerezcsenmosdatás, hiszen ezt ő maga mondta. Meg azt is, hogy az előző négy évben nem csináltak semmit. A

nagy kérdés most az, és erre remélhetőleg bíróság előtt fog majd felelni az egész államvezetés, hogy hova lett a pénz, az a rengeteg pénz, amit Magyarországtól elloptak! Még ha populizmusnak is tűnik: mekkora bűn ez már megint! Hány iskolát, kórházat és utat lehetett volna azon a pénzen rendbe hozni! A kár, a bűn ismételtelen nem csak gazdasági: hány emberéletet lehetett volna megmenteni a jobban felszerelt kórházakban, hány emberélet maradt volna meg a jobb utaknak köszönhetően és hány gyerekkel született volna több, ha a fiatalok előtt perspektivikusabb a jövő, amibe beletartoznak, természetesen az iskolák is! Ez a problémakör is átnyúlik a határokon túlra: ha erősebb a maradék ország, a határon túliak is erősebbek: akkor (talán) rendszeresen megérkezik a kormány által megígért családtámogatás, amely nagyon sok erdélyi és délvidéki szegény magyarnak nagyon sokat jelentett volna. Egy gazdaságilag erős országnak sokkal nagyobb a (nemzetközi) tekintélye, mint egy gyengének, egy gazdaságilag erős, szuverén állam sokkal hatékonyabban ki tud állni a nemzet érdekeiért, mint egy gyenge, nemzetstratégiáját sokkal inkább érvényre tudja juttatni, mint egy gazdaságilag fejletlen állam. (Már ha van ilyen, mert Magyarországnak az utóbbi időben még az sem volt! Viszont, azt el kell ismerni, a határon túli magyarok ügyével megbízott államtitkár állami kitüntetésben részesült Izraeltől, mert a nemzetközi szinten jobban képviselte és védte Izrael állam érdekeit, mint sok izraeli politikus!)

Ez a hazug rendszer kiépítette a maga kiszolgáló rétegét, miközben a kiszolgálók is nagyon jól megéltek a hazugságok gyártásából, és az utóbbi napokban feladatukat tökéletesen teljesítve jelesre vizsgáztak! A balliberális média bűne már nemcsak a sok szemét széthintése az országban és a határokon túl, nem csak a Big Brother-ek, a Heti hetesek, az ócskábbnál ócskább amerikai propaganda-akciófilmek, amelyekben az amerikai katonák, mint egykoron Tito hős partizánjai a jugoszláv filmekben, mindenkit, főképp minden álnok és gaz arabot, némi zsidó segédlettel, legyőznek. Nem, mára a hírközlés az, ami a legbotrányosabb! A tüntetések kezdete óta egy egész héten át a legnézettebb televíziós csatornák, a közszolgálatnak

mondott Magyar 1, valamint a két kereskedelmi tévé, a TV 2 és az RTL Klub, de sajnos közéjük sorolható a Duna TV is, másról sem mutattak képeket, mint a randalírozókról, és a velük összecsapó rendőrökről. Egyetlenegy főlvételt sem közvetítettek közéről a békésen demonstrálókról, még csak igazán távolról sem, hogy föl lehessen mérni, mennyien is vannak a Parlament előtt, hanem valamiféle köztes képeket, ahol a képernyő nagyobb részét a riporter töltötte ki, elejtve egy-egy burkolt, vagy kevésbé burkolt célzást a köztörvényes bűnök elkövetéséért körözött személyekről, akik jelen vannak a tüntetők között, s drámai hangon elmondva: most ugyan még békésen tüntetnek, de ki tudja, mit hoz a következő pillanat!

A reális, a közszolgálati televíziózás nem azt jelentette volna, hogy a riporter a tüntetők közé megy, velük készít interjút arról, mit is akarnak, miért is vannak a téren? Ehelyett egész héten azt próbálták belesulykolni a tévénezők tudatába, hogy az egész megmozdulás mögött a legnagyobb ellenzéki párt, s annak vezetője áll. Valamint azt, hogy az, ami a Kossuth téren történik, az valami borzalmas, elképesztő dolog, amiből csak rossz következhet, lásd az utcai harcokat és harcosokat! Megszólalásra és megkeresésre méltatlannak találták Makovecz Imrét, Molnár V. Józsefet vagy Pozsgay Imrét, miközben a stúdiókban egymást váltották a kis senkik, **a feladat elvégzése után eldobható hírmagyarázók, politológusok és szociológusok.**

S eközben a tüntetők békésen demonstrálva teszik a dolgukat. Bizonyára érzik, tudatosan vagy ösztönösen tudják, most van itt a pillanat, amikor a nemzet sorsa végre más irányt vehet.

Ötven év múltán megint sorsdöntő, világrengető események zajlanak Magyarországon. Az esély, több évszázad után, megint felcsillanni látszik. Most azonban, mint ahogy azt egy tudós, öreg barátom mondta, az esély valós: mert most nincsenek törökök, osztrákok, nincsenek németek és nincsenek oroszok sem!

– Most vagy soha! Ha most nem sikerül a magyar népnek megszabadulnia azoktól az elnemzetietlenítő, elnyomó, mindent kiárusító, élősködő vérszívóktól, akik nem csupán az ország vérének, de

az egész nemzetét szívják, akkor nagyon hosszú időre, talán örökre elvesztünk! Ha a nemzet nem rázza meg magát, és nem vonja felelősségre azokat, akiknek a Haza egy kurva ország, akkor talán mindennek vége... A magyarság, éppen úgy, mint Nándorfehérvárnál, megint Európáért harcol. Tudjuk, mennyire megosztott Európa, tudjuk, egész Európában dúl a harc a nemzeti és a liberális oldal

között. Aki ebben kételkedne, annak jusson eszébe, miért is nincs még mindig elfogadott alkotmánya az Uniónak? Európa sorsa hosszú időre megint Magyarországon dől el. Reménykedjünk és bizzunk a Teremtőben, hogy győzni fog az Igazság!

Horgoson, 2006. szeptember 26-án

Léphaft Pál karikatúrája